
Forfølgelsen af de Ufødte

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Forfølgelsen af de Ufødte

4

Forfølgelsen af de Ufødte

Forfølgelsen af de Ufødte

Jyllandsposten, den 7. Februar, 1937.

Forfølgelsen af de Ufødte

Af Sognepræst Kaj Munk

Vil Steinckes Svangerskabslov i mindste Maade raade Bod paa den seksuelle Elendighed, Landet ligger og flyder i? Derom spørger Tusinder og atter Tusinder af bekymrede danske Mænd og Kvinder i disse Maaneder. I en lille Bog, 5 Artikler samlet under Titlen "Demokratiet og Fosterdrabet", indlader Henning Kehler sig paa dette det livsvigtigste af alle de Problemer, Tiden tumler med og snubler over: Forfølgelsen af de Ufødte. Der er Grund til at gøre opmærksom paa det tynde Kampskrift, bare 36 Sider, Pris 1 Kr. For vejer det let i Haanden, ejer det des større Vægt i Aanden. Henning Kehler har det jo med at nævne Tingen ved dens rette Navn; og har den ingen, saa finder han den et. Blæse giver han sig gerne af med, men ikke med Mel i Munden. Det maa være en Dyrker af Stormvejr tilladt at takke en Kollega for mange Lejligheder, hvor Melet fik Lov at staa.

Den første af disse 5 Artikler hedder "Fosterdrab i Rusland og Danmark". Den er skrevet i Sommeren 1932, men ved alligevel temmelig god Besked med Forholdene i Rusland i 1936. Det er den Slags Ting, der skaber Tillid til en Mands Instinkt. Selv Svangerskabskommissionen kendte, da den udsendte sin Betænkning i Fjor, ikke russiske Forhold paa det Tidspunkt saa godt, som Kehler havde vidst Besked med dem 4 Aar i Forvejen. Fremskridtsfolkene herhjemme har jo i mangfoldige Aar haft deres paradisiske Mønsterstat virkeliggjort i Sovjet. Hvad Svangerskabsafbrydelse angaar, da skabte Gud en Lenin denne hellige Opfindelse og skænkede den som en Naadegave til den betrængte Nation. Og Sakramentet blev modtaget med Taknemmelighed og benyttet i stor Udstrækning og vil blive benyttet i stadig videre. Hed det sig.

Kehler slaar koldt Vand i Blodet. Han gør opmærksom paa, at Fosterdød allerede under Czarismen var en almindelig Overklassepraksis. Hvad en degenereret Burgøjskerlike før maatte betale for at faa Lov at besmitte sig med, skænkes nu af Staten gratis til det store sunde Folk, der vel sagtens vil vise samme Modstandsdygtighed over for Fristelsen, som f. Eks. Indianerne viste over for Brændevinen. Men derefter slaar Kehler fast, at Tendensen i Rusland allerede i 1932 var reaktionær overfor den kunstige, operativt udførte Fødselsbegrænsning. Der forlanges stadig flere og bedre Grunde, stadig flere Attester for at opnaa Svangerskabsafbrydelse, skriver han. Af hvad Grund? Selvfølgelig fordi ogsaa Bolshevikerne har opdaget, at vil man hævde sig her i Verden, er det forholdsvis nødvendigt at være til.

Artikel II hedder "De fattiges Børn". Det er den sociale Indikation, Kehler er ude efter. Og den eugeniske til en vis Grad ogsaa. Havde "Betænkningen" været Lov og præget Sindene her i Verden før i Tiden, hvad saa? Var Beethoven født? Var H. C. Andersen født? Ja, Kristus selv? "Hvorledes skal dette ske mig, som ikke ved af Mand?" spurgte Marie forfærdet Gabriel; men der havde jo ingen Grund til Forfærdelse været, hvis en lille Operation

kunde have klaret alle Vanskeligheder. Og paa een Gang løfter Kehlers ellers saa hvasse Haand sig til et Kærtegn, helt rørende at se - det er, da han kommer ind paa den udbredte forløjede Frase om Ulykken med de mange Børn for de fattige Hjem; han siger hertil, at - nej, jeg kan ikke nænne at referere, jeg maa unde mig selv den Glæde at citere hans egne Ord:

”Jeg har kendt fattige Hjem paa Landet, hvor der var mange Børn, og hvor Døtrene i Tidens Fylde kom hjem, den ene efter den anden, for at føde deres uægte Børn. Det lyder slemt, men Virkeligheden var lys. Pigerne tog Pladser igen. Børnene blev hos Bedstemoderen, og dér blev de opfødt og opdraget for Alimentationsbidragene, og hvad Pigerne sendte af deres Løn. Hvis nogen vil præke Moral, saa værsgo’! Men jeg har set Bedstemødrenes Glæde over disse Børn, og jeg har set disse Børn vokse op i et Hjem, hvis moralske Kvalitet og fattige Lykke laa mange Gange over, hvad jeg lige saa ofte har fundet i rige Hjem, hvor en ugift Datter, hvis hun ventede et Barn, formodentlig vilde faa tilstillet Midler til en Udenlandsrejse”.

Idet Haanden hæver sig efter Kærtegnet bliver den atter Henning Kehlers og uddeler paa Tilbagevejen med Skarpen dette velrettede Slag til den anden Side:

”Det Folk, som overgiver sine ufødte Børn til Hospitalets eller Klinikens Kloak, lider af en galoperende Skræk for Livet. Og den, som dør af Skræk, skal som bekendt begraves i Rendestenen”.

”Lov er Lov - men skal Loven holdes?” spørges i den tredje Artikels Overskrift. Hvilke Chancer har Regeringens Lovforslag for at bekæmpe de Onder, man har faaet Øjnene op for og nu gerne vil til Livs, det u-professionelle Fosterdrab, Befolkningens faldende Kvantitet, Folkedøden og Barbarismen? Kehler siger: Det er al Ære værd, at en demokratisk Regering er gaaet stik imod en stor Befolkningsmasses Ønsker om den mest løsslupne Frihed - men kan den samme demokratiske Regering gennemføre sin Lov og derefter skaffe den respekteret? Han betvivler det: Hvis Lægerne lader sig skræmme af den nye Lov, vil Kvaksalveriet tage fat i et Omfang som aldrig før, saa Loven paa dette Punkt vil have nøjagtigt den modsatte Virkning af den tilsigtede. Og lader Lægerne sig skræmme, fortsætter han i den fjerde Artikel, ”Naar Demokratiet falder”, men bliver de ved med at gøre det under den nye Lov, som de ustraffet gør under den gamle, vil Domstolene, forsynede med Meddomsmænd, vakle, Regeringen vil blive betænkelig ved at administrere sin egen Lov, og inden længe vil den nye Lov være et lige saa dødt Bogstav som den gamle. Den demokratiske Proces har nemlig følgerigtigt ført til det Punkt, da Befolkningens industrialiserede Masse opfatter Fosterdrab som en selvfølgelig Menneskeret - og hvad kan en demokratisk Regering udrette heroverfor? Den behøver faktisk Diktaturet. Det, vi ser, er med andre Ord, at selve Naturen gør Oprør mod Demokratiet og hævner sig paa det. Hvor efter Forfatteren gaar over til i en profetisk Stil, der ikke giver Amos’ og Haggais meget efter, at beskrive os det Samfund, der vil blive opført paa Demokratiets Ruiner.

Den afsluttende Artikel har givet Skriftet Navn. Her nævnes et Skoleeksempel paa, hvor vidt vi har drevet det i ”ægte demokratisk Dille”. En ung Frue, en Parentes angiver hende som fraskilt, stod frem under den store Svangerskabsdiskussion i Studenterforeningen og

sagde ordret: ”Vi Kvinder vil gerne føde Børn. Men vi vil have Sikkerhed for, at Samfundet er saadan indrettet, at det er økonomisk forsvarligt at sætte Børn i Verden”.

Kehler har i al Evighed Ret i, at et Samfund, hvis Kvinder kun vil føde Børn paa Garanti, har dømt sig selv. Det lille Skrifts høje Fortjeneste er den Lidenskab, hvormed han læser dette Samfund Teksten, og hans Trods paa Sundheden og hans bidske, sejge Tro paa Livet og paa, at Livet nok skal finde sig Vej.

Kaj Munk.